

ה. פייל (1887)

חייל אחד הלך בדרך, ימין - שמאל - ימין - שמאל! הוא היה בצבא חמש שנים, היה אמיץ מאוד ועכשיו הלך בדרך הביתה. בתרמילו היו רק שתי אגורות וזה היה כל מה שהיה לו בעולם, אבל בבית היה לו אח עשיר, וזה לא דבר קטן.

וכך הוא הלך עד שהגיע לבית האח העשיר. "שלום אחי" אמר "מה שלומך? חזרתו."

אבל האח קימט את פניו, שפשף את אפו ולא נראה שמח לראותו. "מה?" אמר "פטר חזר שוב הביתה?" וזו צורה לא יפה לקבל כך את האח החוזר.

"לא! לא!" אמר החייל האמיץ "לא יפה לקבל אותי כך."

בסך הכל אני מבקש רק קרום של לחם ולהניח את כפות רגליי לרגע לפני האח החם. טוב, אם זה כל הוא יכול לקבל כאן ארוחת ערב ומקום לינה ללילה אחד, אבל שלא יבקש יותר ובבוקר הוא חייב ללכת. ילך לו ולא יחזור יותר. ובכן, מאחר שזה כל מה שהציעו לו, החייל אמר שיסתפק במה שיקבל ונכנס הביתה. ליד האש עמד ספסל ועל הספסל סל גדול ובו ביצים ושבעה ברווזונים צעירים שהתחממו שם עד שהיתר יבקע. החיל לא שם לב עליהם והתיישב, והברווזונים אמרו רק "פיפ" ונדרסו כולם למוות. החייל קפץ והפיל קנקן בירה שעמד ליד האש, והבירה נשפכה וכבתה את הלהבות. האח העשיר כעס נורא. "ראה!" אמר "לאן תלך אתה מביא צרות אתך. לך מהבית שלי כי אחרת אגרש אתך במקל!" והחייל האמיץ יצא שוב מהבית. "אכן, אכן" אמר "זה כאילו החלב החמיץ. כך זה נראה. ובכל אופן מוטב לא להתייאש אז אתחיל קצת לשיר לי בדרך." והוא התחיל לשיר ופתאום שמע שמישהו שר יחד אתו. "הי, חבר!" קרא "מי כאן?"

"או" ענה קול לידו "זה רק אני, צרה צרורה."
"ומה אתה עושה כאן, צרה צרורה?" שאל החייל.
צרה צרורה הצטרף אליו מזמן לדרך. הם היו חברים
וידידים כבר ימים רבים, כי הרי לאן שלא הלך החייל,
צרה צרורה הלך תמיד אתו, לא כן?
החייל גירד את פדחתו "אכן כן" אמר "וכל זה יפה
מאוד, אבל זה חייב להיגמר. ראה, כאן פרשת הדרכים.
אני אלך בדרך זו ואתה בדרך השנייה, כי אינני רוצה
צרה צרורה כחבר לדרך."
"הו, לא!" ענה צרה צרורה "אני לא אעזוב אתך עכשיו.
היינו חברים כבר כל כך הרבה זמן!"
כך הוא רוצה? טוב, החייל ימצא עצה. הם ילכו למלך
שישפוט אותם, כי לדעתו אין זו הדרך היפה אם אדם
לא יכול להחליט מי החבר שלו, אלא תמיד צרה צרורה
ילך אחריו.
ואכן הם הלכו, החייל וצרה צרורה, ובסוף הגיעו לעיר
גדולה ושם פנו אל המלך.
"אז מה הן הצרות שלכם?" שאל המלך.
באמת צרות. ובכן זה כך וכך, הסביר החייל, צרה צרורה
הולך כל הזמן בעקבותיו לכל מקום שם החייל הולך.
ועכשיו החייל רק רוצה לדעת האם אין לו זכות לבחור

לעצמו את החברים שלו. לכן הוא הביא אותו לפני המלך!

המלך חשב וחשב, אבל האגוז הזה היה לו קשה מדי לפיצוח ולכן קרא לכל היועצים שלו כדי לשמוע מה דעתם בעניין.

היועצים התחילו לדבר ולדבר, אחד אמר כך ושני אמר אחרת. אחרי זמן מה הם התחילו לדבר כולם בקולות גבוהים ואחר כך התרגזו ודיברו כולם בבת אחת, ובסוף התחילה אפילו תגרת ידיים. הייתם צריכים לשמוע איזו מהומה קמה שם! הם סטרו זה לזה ומרטו שערות זה לזה בצעקות רמות.

זה היה התעלול שצרה צרורה עשה להם.

ולמלך הייתה בת, נסיכה יפה מאוד, כזו שקשה למצוא היום גם אילו חיפשת שבע ימי קיץ. כשהנסיכה שמעה את הרעש, החליטה לראות מה קורה, כי אנו הרי כולנו סקרנים, והנשים בוודאי יותר מהגברים. והמלך סיפר לה הכל. איך החייל בא העירה כדי להתפטר מצרה צרורה ולא עשה יותר אלא רק הביא את צרה צרורה אתו.

"אולי" אמרה הנסיכה "צרה צרורה היה עוזב אותו אילו התחתן."

החייל ואת הנסיכה. גם צרה צרורה היה שם אבל אותו הענקים לא יכלו לראות. הם קשרו את החייל בחבל חזק, כדי שלא יברח ויוכלו לאכול אותו למחרת בבוקר. ומה לעשות עם הנסיכה? "ראו, אחים" אמר הענק הראשון "אני חושב שהגיע זמן שתהיה לי אישה. הבחורה הזו תתאים לי בדיוק, ומאחר שאני מצאתי אותה, אני אקח לי אותה."
"פווי!, איך אתה מדבר!" אמר הענק השני. אתה חושב

על הדברים האלה התרגז המלך מאוד, כי אף גבר לא אוהב שאישה תגיד לו מה לעשות, כשהוא בבעיה. הוא רק רוצה לדעת מה הנסיכה חושבת לעצמה שהיא באה ושופכת שמן על המדורה!
ואם כך היא חושבת, אולי היא תעזור לחייל זה בעצמה. הוא יתחתן והיא תהיה כלתו! - כך אמר המלך. ואכן החייל התחתן עם הנסיכה, ואז המלך שם אותם בארגז גדול וזרק אותם לים. אלא שבארגז היה עוד מקום לצרה צרורה וכך גם הוא יצא אתם. הם שטו בים זמן רב, עד שהארגז הגיע לחוף במקום בו גרו שלושה ענקים. שלושת הענקים ישבו דווקא על החוף ודגו דגים.
"הביטו אחים" אמר אחד "שם על החוף נחת ארגז גדול."
הם הלכו לראות את הארגז, והאח השני לקח אותו על גבו והביא הביתה. היה כבר ערב והם התיישבו לארוחה.
אבל אז לחייל התחיל לדגדג באפו וכמה שלא ניסה, לא יכול היה להתאפק והתעטש.
"הי, אחים" אמר הענק השלישי "יש כאן מישהו בארגז הזה!" ושלושתם קמו, פתחו את הארגז ומצאו בו את

שאתה היחיד שצריך להתחתן? מי הביא את הבחורה הביתה, הייתי רוצה לדעת? לא, אני אתחתן אתה." "חכה" אמר הענק השלישי "אתם ממהרים להחליט. מי גילה שהיא בביתנו, הייתי רוצה לדעת?" וכך הם דיברו ודיברו עד שהתחילו לריב ואחר כך גם עברו למכות. והם התגלגלו והרביצו וסטרו זה לזה עד שכל אחד הרג את שני האחרים והם שלושתם שכבו מתים כמו דגים מחוץ למים. וזה היה הסוף שלהם. "ראה עכשיו" אמר צרה צרורה לחייל "מי יכול לומר שלא עשיתי לך טובה? אמרתי לך כבר שאני ידיד גדול שלך ואוהב אותך כאילו היית אח שלי. שמע! שם, בשדה, מונחת אבן גדולה שמתחתה הסתירו הענקים ערמות שלמות של כסף. לך ושכור עגלה וזוג סוסים, ואני אבוא אתך ואראה לך איפה המקום הזה." אהא, אלה דברים שמצאו חן בעיני החייל. הוא הלך ושכר זוג סוסים ועגלה, ואחר כך הלך יחד עם צרה צרורה לשדה, ושם צרה צרורה הראה לו איפה האבן שתחתיה מונח האוצר. החייל הזיז את האבן ושם, בבור עמוק, ראו שקים על שקים, כולם מלאים מטבעות כסף וזהב. החייל ירד והתחיל להוציא את השקים ולהעמיס אותם

על העגלה. אחרי זמן מה הוציא את הכל מלבד השק האחרון. "ראה צרה צרורה" אמר "הגב שלי כואב מהסחיבה, אבל נשאר שם עוד שק אחד. אולי תעשה טובה ותביא לי אותו?" בוודאי! צרה צרורה מוכן לעשות הכל לחבר טוב שלו, הרי הם כבר ביחד ימים שלמים. הוא ירד לתוך הבור ואז החייל מיהר וגלגל את האבן אל הפתח. וכך נשאר צרה צרורה תפוס שם כמו זבוב בבקבוק. החייל חזר הביתה מרוצה מאוד, כי גם אני הייתי מרוצה לחזור הביתה עם עגלה מלא כסף וזהב. הוא אמנם השאיר שם שק אחד של מטבעות, אבל היה לו כדאי לעשות כל, כדי להתפטר מצרה צרורה. אחר כך החייל בנה אוניה והעמיס עליה את הכספים ויחד עם הנסיכה הם הפליגו חזרה לביתו של המלך. הם העריכו שהמלך יקבל אותם עכשיו יפה יותר, אחרי שהתפטרו מצרה צרורה ועוד באו עם אוצר. כשהמלך ראה את הכסף והזהב שהחייל הביא הביתה, היה באמת מרוצה מאוד. הוא החמיא לחייל האמיץ, דיבר אליו כמו לבן שלו והלך אתו ברחובות העיר יד ביד, כדי שהאנשים יראו כמה הוא גאה בחתן כזה.

ואשחרר את צרה צרורה מהבור שתחת האבן. אז הוא יחזור הנה לאחי ויהפוך את הכל שוב על ראשו, ובסוף אני אקבל את כל הכסף והזהב שיש לו. כך תכנן וכך עשה. הוא הגיע למקום בו ישב צרה צרורה תחת האבן, גלגל את האבן הצדה והופ! צרה צרורה קפץ מהבור. "כך השארת אותי כאן לרעב וצמא?" אמר. "הו לא, ידידי צרה צרורה! זה לא אני, זה היה האח שלי, החייל!" לצרה צרורה היה הכל היינו-הך. עכשיו כשכבר היה בחוץ הוא יישאר עם מי ששחרר אותו, וכך זה יהיה.

וחוץ מזה נתן לו את מחצית הממלכה לניהול, כך שהחייל והנסיכה יכלו לחיות יחד בנועם, כמו זוג עכברים בגורן בזמן הדיש. ויום אחד בא שכן לאח העשיר של החייל ואמר "הי! הי! אבל העולם היטיב עם האח שלך, החייל!" האח העשיר הופתע. "איך זה?" שאל "איך קורה שהעולם מיטיב אתו, הייתי רוצה לדעת." השכן לא יכול היה לספר לו הרבה, אלא רק שהחייל חי עכשיו עם נסיכה אשתו ויש לו יותר זהב וכסף מאשר אפשר לספור במשך שבוע. מה, זה לא יתכן! האח העשיר צריך לחדש קשר עם החייל, עכשיו, כשהוא נעשה אדם חשוב. ואז הוא לבש את בגדיו הטובים ביותר, מעיל שבת כחול וכובע חדש, והלך לביתו של החייל. החייל לא שמר לו טינה והם לחצו ידיים וישבו יחד ליד האח. האח העשיר רצה לדעת הכל. איך קרה שאושר ועושר כזה נפל בחלקו של השני? או, זה לא סוד. זה קרה כך וכך, והחייל סיפר לאחיו את הכל. והשני חזר לביתו עם ראש מלא רעיונות, תוכלו לסמוך על כך! "עכשיו" הוא אמר לעצמו "אסע לביתם של הענקים

"אז תוציא את שק הזהב האחרון" אמר "כי הגיע זמן לחזור הביתה."
האח העשיר לקח את שק הזהב על כתפו ושניהם הלכו הביתה. ואם מישהו נפל בפח זה היה האח העשיר. עכשיו הכל הלך הפוך אצלו, כי צרה צרורה היה אתו בכל מקום שאליו הלך. ויום אחד אזלה סבלנותו והחליט איך להתפטר מצרה צרורה.
"בוא צרה צרורה, נצא ליער ונחטוב עצים" אמר. טוב, זה התאים לצרה צרורה כמו כל דבר אחר והם יצאו יד ביד ליער ושם האיש כרת עץ גדול. ואז הוא פיצח את הגדם והכניס יתד בסדק.
הגיע שעת צהריים והם אכלו ביחד ותוך כך האיש שאל "אמור צרה צרורה, אמרו לי שאתה יכול להיכנס לכל דבר שבעולם."
"כן" ענה צרה צרורה "ככה זה."
"והיית יכול להיכנס לתוך הגדם שפיצחתי עכשיו?"
כן, צרה צרורה יכול לעשות זאת בלי כל בעיה. אז האיש היה רוצה לראות זאת.
כן, צרה צרורה מוכן לעשות כל דבר לחבר שלו. הוא עשה את עצמו קטן יותר ויותר ובסוף זחל לתוך הסדק בקלות, כאילה היה עכבר קטן.

ותוך רגע האיש הוציא את היתד וצרה צרורה נשאר בפנים. הוא ביקש לשחררו והתחנן אבל האיש עשה את עצמו לא שומע. הוא לקח את הגרזן שלו, חזר הביתה והשאיר את צרה צרורה בתוך גדם.
וי! זה היה כבר מזמן ובינתיים מישהו שחרר כנראה את צרה צרורה מהגדם, כי כולנו יודעים שהוא מתרוצץ בעולם בימים אלה.